

Zločin u Zrinu

Izvještaji s praćenja suđenja

14. travanj 2011. godine – otvaranje glavne rasprave, dokazni postupak

Izveštava: Milena Čalić-Jelić

Suđenje prate i: Nebojša Paunović – Ured OEES-a u Zagrebu, Jelena Đokić Jović – Documenta Zagreb

Predjednica vijeća za ratne zločine utvrdila je da na raspravu nisu pristupili drugookrivljeni Mirko Čurčija, za kojeg je dostava poziva uredno iskazana, trećeokrivljeni Milenko Milković, koji iako obaviješten nije preuzeo poziv i četvrtokrivljeni Momčilo Buinac, za kojeg je dostava poziva uredno iskazana.

Rješenje o razdvajanju postupka za prisutnog Jablana Kejića

Sudsko vijeće je riješilo temeljem čl. 30 ZKP da se razdvoji postupak protiv prisutnog I-okrivljenog Jablana Kejića od kaznenog postupka protiv II-okrivljenog Mirka Čurčije, III-okrivljenog Milenka Milkovića i IV-okrivljenog Momčila Buinca jer u predmetnom kaznenom postupku nisu ispunjene zakonske pretpostavke za stavljanje prijedloga da se II, III te IV okrivljenom sudi u odsutnosti s obzirom da za istima u prethodnom postupku nije raspisana međunarodna tjeratica.

Zamjenik ŽDO, a isto tako i I-okrivljeni Jablan Kejić, su suglasni sa razdvajanjem postupka.

Nakon konstatacije da su ispunjene pretpostavke za održavanje glavne rasprave, vijeće je utvrdilo istovjetnost optuženika. Glavna rasprava je počela čitanjem optužnice Županijskog državnog odvjetništva u Sisku.

Nakon što je pročitana optužnica, optuženiku su predočene odredbe o njegovim pravima u postupku iz čl. 4. i 5. ZKP-a te je isti potom izjavio da će se braniti u prisutnosti branitelja.

Pozvan da se izjasni o tome kakav stav zauzima prema optužnici naveo je da se **ne smatra krivim** te da će svoju obranu iznijeti na kraju dokaznog postupka.

Dokazni postupak

Zamjenik ŽDO ostaje kod svih prijedloga navedenih u toč. 2 i 3 optužnice, predlaže ispitivanje svjedoka i čitanje pismena priloženih spisu.

Branitelj optuženog je suglasan sa dokaznim prijedlozima ŽDO, a dodatno predlaže da se od Zatvora u Sisku pribavi medicinska dokumentacija za okrivljenog s obzir da je od zatvorskog liječnika utvrđeno da isti ima problema sa srcem.

Sudsko vijeće je riješilo da će se izvesti predloženi dokazi i da će se pribaviti medicinska dokumentacija za okrivljenog.

Slijedeća ročišta glavne rasprava zakazana su za dane 16., 17. i 18. svibnja 2011.

16. svibnja 2011. godine – dokazni postupak

Izveštava: Milena Čalić-Jelić

Suđenje prate: Jelena Đokić Jović – Documenta, Zagreb, Nebojša Paunović – OSCE, Zagreb

Nakon utvrđivanja da su na raspravu pristupili svi pozvani svjedoci te da su ispunjene sve zakonske pretpostavke za održavanje glavne rasprave, sudsko vijeće je riješilo da se glavna rasprava nastavlja.

Izmijenjena optužnica s obzirom na razdvojeni postupak

Zamjenik ŽDO Sisak je precizirao činjenični opis optužnice s obzirom na razdvajanje postupaka protiv prisutnog optuženika Jablana Kejića:

- da je dana 22. srpnja 1991. u Kuljanima, kao pripadnik oružanih postrojbi tzv. SAO Krajine, zarobio ranjenog pripadnika MUP-a RH Šefika Pezerovića, tukao navedenog zarobljenika, vezao žicom te u prtljažniku automobila, zajedno sa Mirkom Ćurčijom, Milenom Milkovićem i Momčilom Buincem također pripadnicima oružanih postrojbi tzv. SAO Krajine, odveo do jedne livade u Zrinu, gdje su ga ubili iz vatrenog oružja, pa je time počinio kazneno djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz čl. 122. OKZ RH.

Pozvan da se izjasni o tome kakav stav zauzima prema izmijenjenoj optužnici, optuženi Jablan Kejić naveo je da se ne smatra krivim te da će svoju obranu iznijeti na kraju dokaznog postupka.

Dokazni postupak

Svjedok Dušan Vinčić

Svjedok je iskazao da se sjeća da se u njegovoj štali skrivao ranjeni vojnik, da je isti odveden, ali on ne zna tko ga je odveo. Dodao je da je Pezerović bio ranjen u glavu, ali pri svjesti prilikom odvođenja, da su ga odveli u smjeru Šakanlija, da tom prilikom Pezerović nije bio zlostavljan. Svjedok ne zna što se poslije s tim čovjekom događalo.

Na posebno pitanje zamjenika ŽDO, svjedok je odgovorio da su ga odvela 3 ili 4 čovjeka, da su dvojica bila maskirana, te da nikoga nije prepoznao.

Na posebno pitanje branitelja okrivljenika, svjedok je rekao da je isti odveden pješice, da je tek naknadno saznao ime ranjenog vojnika, da se taj događaj zbilo u kolovozu 1991.

Svjedok Branko Keić

Svjedok je iskazao da se sjeća da je u srpnju 1991. bio u kući Drage Golubovca zajedno sa Savom Golubovcem, Darkom Beričem, Jablanom Kejićem i Slavkom Grubješićem, kad su došli Jovan i Dušan Vinčić te javili da su u šupi Dušana Vinčića pronašli ranjenog čovjeka. Svi osim svjedoka i Darka Beriča su tada otišli, a potom se i vratili svi osim optuženog Jablana Kejića. Svjedok je izjavio da je Slavko Grubješić rekao da poznaje tog ranjenog čovjeka jer su radili zajedno, nije rekao njegovo ime već samo da je isti musliman. Svjedok je drugi dan otišao za Zagreb te ne zna što se dogodilo tom čovjeku.

Na posebno pitanje zamjenika ŽDO svjedok je iskazao da se Jablan Kejić vratio u tu kuću, ali tek nakon dva i pol sata, da nije nosio uniformu, ali je imao pušku "Papovku". Svjedok je dodao da su ostali prisutni u toj kući rekli da je Jablan Kejić odveo zarobljenika u štab u Milkoviće po naredbi Zorana Kejića. Na daljnje pitanje svjedok je odgovorio da ti prisutni ljudi nisu imali uniforme, niti je itko od njih bio maskiran, a u selu nije bilo vojne postrojbe, već samo seoske straže.

Svjedok Jovan Vinčić

Svjedok je izjavio da se sjeća tog događaja, da su on i njegov rođak Dušan već bili izbjegli u Bosnu te su povremeno dolazili čamcem preko rijeke običi imanje. Tog dana su u rijeci, kad su pristajali, vidjeli dva leša te su pristali malo dalje, potom otišli svaki do svoje kuće koje su jedna do druge. Svjedok je dodao da je potom vidio svog rođaka Dušana kako trči i više da je u njegovoj sobi mrtav čovjek. Zajedno su otišli do kuće i na donjoj polici ostave ugledali čovjeka kako leži, kako su pomislili da je mrtav otišli su do kuće Drage Golubovca gdje je bilo više ljudi. Sjeća se da su tamo bili Drago Golubovac, Jablan Kejić, Slavko Grubješić, Savo Golubovac te još neki ljudi kojih se ne sjeća. Svi zajedno su se vratili do kuće Dušana Vinčića i našli čovjeka kako sjedi, koji je bio ranjen i već medicinski obrađen, tj. glava mu je bila zamotana zavojima, na ruci je imao langetu i bromilu za primanje infuzije. Svjedok je iskazao da su osobe koje su došle s njima izveli ranjenika iz kuće te ga odveli prema brdu, dok su se on i njegov rođak ponovno čamcem vratili u Bosnu. Svjedok je dodao da dok je on bio prisutan nitko nije zlostavljao ranjenika. Dodao je da se sjeća da je Slavko Grubješić rekao da poznaje ranjenika jer su zajedno radili u Zagrebu, ali nije siguran da li je on to rekao tada ili poslije, puno kasnije nakon tog događaja.

Na posebno pitanje zamjenika ŽDO svjedok je pojasnio da on ne zna da li su ga sve nabrojane osobe odvele, ali da su svi zajedno izašli i krenuli prema brdu, gdje je bila i kuća Drage Golubovca.

Na posebno pitanje branitelja svjedok je odgovorio da nitko od prisutnih nije imao masku na licu, niti uniformu, mada su neki imali oružje. Svjedok smatra da oni nisu pripadali nekim vojnim jedinicama, da u selu nije bilo vojne strukture, a ne zna tko im je dao oružje. Na daljnje pitanje svjedok je izjavio da poznaje Milenka Milkovića iz susjednog sela, dok Mirka Čučuriju i Momčila Buinca ne poznaje. Svjedok je rekao da je o pronalsku dva tijela, leša u rijeci, obavijestio prisutne u kući Drage Golubovca, ali u selu nije bilo policije niti ikog tko bi na to reagirao. Radilo se o tijelima maškaraca, isto medicinski obrađenima, zamotane glave i sa langetom na ruci.

Dragoljub Golubovac

Svjedok je izjavio da nema neposrednih saznanja o događaju vezanom za pronalazak ranjene osobe u kući Dušana Vinčića te da je sve saznao iz priče Dušana Vinčića, koji mu je ispričao kako su neki ljudi iz sela odveli ranjenika u komandu, u pravcu Jovca i da su neki pritom bili maskirani, ali da zarobljenika nitko nije zlostavljao. Kuća Dušana Vinčića je 1 km udaljena od svjedokove. Svjedok je naveo da je 1991. sa obitelji izbjegao u Bosnu, a da je u njegovoj kući u Kuljanima bila smještena policija i HV.

Na posebno pitanje zamjenika ŽDO svjedok je pojasnio da je Drago Golubovac duga osoba, te da u selu ima 5 kuća Golubovca i nisu svi u rodu. Kuća Drage Golubovca je od svjedokove udaljena 100m, u pravcu Dvora, a svjedokova je bliže Uni.

17. svibnja 2011. godine – dokazni postupak

Nakon utvrđivanja da su na raspravu pristupili svi pozvani svjedoci te da su ispunjene sve zakonske pretpostavke za održavanje glavne rasprave, sudsko vijeće je riješilo da se glavna rasprava nastavlja.

Svjedok Veljko Bradara

Svjedok je izjavio da nema neposrednih saznanja o događaju vezanom za stradavanje Šefika Perezovića jer je tijekom 1991. bio u Zagrebu. Od mještana sela je u 1992., kada je došao u selo, saznao da je u kući Dušana Vinčića pronađen ranjen čovjek, da je isti o tome obavijestio dečke koji su ga nekuda odveli, da je među njima bio Jablan Kejić, Zoran Kejić te još neki ljudi, ali se više ne može sjetiti njihovih imena. Svjedoku nije poznato što se dogodilo tom ranjeniku.

Na posebno pitanje branitelja izjavio je da poznaje optuženog Jablana Kejića, kao i njegovu braću Gojka i Radislava. Za Radislava zna da je za vrijeme rata bio u Zagrebu, dok je Gojko ostao u selu, ali ne zna da li je on bio u nekoj vojsci.

Svjedok Milan Knežević

Svjedok je izjavio da se sjeća ljeta 1991., kada je išao skupiti drva u šumu te je po povratku u kuću zatekao svog oca Savana Kneževića, suprugu i susjedu Evicu Ćurčiju i da su žene bile uplakane. Otac mu je ispričao da je vidio kako dvojica vode mladića golog do pasa, zamotane glave i ruke u dvorište susjede Evice, da su susjedu tjerali da kuha kavu, a ranjenika da je vruću pije, potom su mladića odveli dalje prema Jovcu. Još su i svjedokova oca pitali da li hoće tući ranjenika, jer je on zarobljeni pripadnik MUP-a, a kada je to ovaj odbio rekli su da ga vode u komandu TO. Otac nije poznavao te ljude jer je malo izlazio, a radilo se o mlađim osobama tako da njih pogotovo nije mogao poznavati.

Svjedok je izjavio da mu je par dana poslije tog događaja njegov prijatelj Milan Kovačević iz sela Šakanlije ispričao da je vidio kako su ta dvojica doveli ranjenika pred školu u Jovcu, gdje su ga tukli i maltretirali, a da je među tim ljudima bilo i svjedokovih sumješтана iz Kirišnja, pri čemu je spomenut Mirko Ćurčija, te Milenko Milković, koji je tamo bio s automobilom. Iz daljnje priče

Kovačevića, svjedok je saznao da je ranjenik u jednom trenutku pobjegao te su ga sustigli, svezali žicom i stavili u automobil. Jablana Kejića, kao ni Momčila Buinca, Kovačević nije spomenuo.

Svjedok je dalje iskazao da se ponovno susreo sa prijateljem Kovačevićem par mjeseci nakon događaja te da mu je ovaj ispričao da je njegova kćerka Ljilja vidjela u centru sela Šakanija kako su neki ljudi stali te iz automobila izvukli jednog ranjenika, a potom ga tukli i zlostavljali. Mile Kovačević je rekao da je automobil s ranjenikom vidio i njegov susjed Nikola te da je kroz poluovoren prtljažnik virila glava tog čovjeka.

Na posebno pitanje branitelja, svjedok je odgovorio da poznaje optuženog, kao i njegovu braću Radislava, koji je bio u Zagrebu i u HV, i drugog Gojka. Ne zna da li je optuženi bio pripadnik neke vojske, ali mu je poznato da su iz TO po selima dijelili nešto pušaka kako bi se držale seoske straže.

Svjedokinja Ljiljana Marković

Svjedokinja je izjavila da se jednom zgodom sa svojom bakom vraćala iz šume kada je pored njih prošao automobil "Stojadin" u pravcu sela Šakanije sa uniformiranim osobama, a da se kroz poluotvoren prtljažnik vidjela glava čovjeka koji je gledao te svjedokinja zaključuje da je tada bio živ. U automobilu je prepoznala samo Milenka Milkovića, ali se ne sjeća tko je vozio, dok ostalu trojicu nije prepoznala niti bi ih danas mogla prepoznati.

Svjedok Slavko Kejić

Svjedok je iskazao da za vrijeme rata nije bio u Kuljanima, da se vratio 1998., te da mu je jednom prilikom optuženi ispričao kako je njemu Dušan Vinčić dojavio da se u njegovoj štali nalazi ranjeni gardista te da ga je on odveo u Jovac. Nije spominjao da je s njim bilo više ljudi, niti kome je u Jovcu predao ranjenika.

Na posebno pitanje zamjenika ŽDO, svjedok je odgovorio da je čuo da je optuženikov brat bio u Hrvatskoj vojsci.

Svjedok Dragan Kosijer

Svjedok je izjavio da se sjeća da su u srpnju 1991., u Jovcu, Jablan Kejić i Mirko Ćurčija pred školu doveli čovjeka koji je bio gol do pasa te na ruci imao langetu. Nakon toga je automobilom "Stojadin" stigao Milenko Milković. Nastala je gužva te je u jednom trenutku taj čovjek pobjegao. Netko ga je uhvatio i vratio, a onda su ga svi počeli tući, nakon čega je svezan žicom i ubačen u prtljažnik automobila koji su udaljio u pravcu Šakanija. Svjedok je dodao da se sjeća da su Ćurčija i Milković imali šarene uniforme, dok je optuženi imao samo gornji dio, a sva trojica su bili naoružani automatskim puškama.

Na posebno pitanje zamjenika ŽDO svjedok je pojasnio da je automobil vozio Milković, a da su s njim u vozilu bili Kejić, Ćurčija i Momčilo Buinac, da su ranjenika ubacili u prtljažnik iz kojeg su mu virile noge.

Na posebno pitanje branitelja, svjedok je odgovorio da je sve vidio, kao i drugih dvadesetak ljudi koji su se tamo nalazili. Većina njih i danas živi u Srbiji ili u Bosni, ali Mićo Kovačević iz

Šakanlija 74, te Desanka Rabljenović iz Jovca 118 to mogu potvrditi. Na daljnje pitanje svjedok je odgovorio da su ranjenika tukli tko je stigao, rukama, nogama, kundakom, 10 do 15 minuta. Svjedok poznaje optuženog Jablana Kejića, zna da mu je jedan brat, koji je u međuvremenu umro, bio u HV.

Na posebno pitanje optuženika, svjedok je odgovorio da je siguran da je vidio optuženog kako sjeda u automobil koji je odvezao ranjenog zarobljenika. Na daljnje pitanje svjedok je izjavio da on – svjedok nije tukao ranjenika.

Branitelj optuženog je izjavio da **prigovara** istinitosti iskaza svjedoka.

Daljnji dokazni prijedlozi:

Zamjenik ŽDO Sisak je predložio saslušanje svjedoka: Drago Golubovac, Slavko Grubješić, Savo Golubovac, Zoran Kejić, Evica Čurčija, Mišo Kovačević i Desanka Rabljenović.

Branitelj optuženog protivi se saslušanju Drage Golubovca, Slavka Grubješića, Save Golubovca, a ne protivi se saslušanju Miše Kovačevića i Desanke Rabljenović.

Vijeće je svojim rješenjem usvojilo prijedlog da se kao svjedoci ispituju Mišo Kovačević i Desanka Rabljenović, dok će se o ostalim dokaznim prijedlozima odlučiti naknadno. Po službeoj dužnosti pozvat će se svjedokinja Danica Knežević te sudski vještak dr. Stjepan Gusić koji je vršio obdukciju tijela pok. Šefika Perazovića.

Slijedeća rasprava zakazana je 10. lipnja 2011.

Zapažanja:

- 1. 15. listopada 2010. optuženik je uhićen po pripadnicima PU sisačko-moslavačke te je zbog opasnosti od bjega kao i osobito teških okolnosti izvršenja kaznenog djela od tada u pritvoru. Tijekom rasprave od 14. travnja 2011. branitelj optuženika je dodatno predložio da se od Zatvora u Sisku pribavi medicinska dokumentacija za okrivljenog s obzir da je od zatvorskog liječnika utvrđeno da isti ima problema sa srcem. Tijekom rasprava ostalo je nejasno je li sud utvrdio zdravstveno stanje okrivljenika;*
- 2. medijski izvori koji su popratili uhićenje optuženog Jablana Kejića prenose da je Šefik Perazović kao policajac PU zagrebačke sudjelovao u obrani Struge Banske te se 26. srpnja 1991. nalazio u sanitetskom vozilu Hitne pomoći zajedno sa policajcima Dragom Matijevićem i Ivanom Žalcem, koje su oteli pripadnici srpske paravojske, pustili sanitetsko osoblje, a policajce ubili. Tijela Drage Matijevića i Ivana Žalca još uvijek nisu pronađena.*
- 3. Stranke u postupku se nisu mogli pozivati na iskaze pojedinih svjedoka danim tijekom istražnog postupka radi predočenja svjedoku/inji prijašnjeg iskaza jer su zapisnike o ispitivanju potpisivali sudski savjetnici. Ovi su, sukladno odredbama ZKP-a, ovlašteni pripremati provođenje pojedinih istražnih radnji, primati izjave i prijedloge stranaka, te samostalno poduzeti pojedinu istražnu radnju koju im je istražni sudac povjerio, a*

zapisnik o takvoj radnji istražni sudac mora ovjerovati najkasnije četrdeset osam sati nakon njezina poduzimanja, što je u predmetnom slučaju propušteno.

10. lipnja 2011. godine – nastavak dokaznog postupka

Izveštava: Milena Čalić-Jelić

Suđenje prate: Jelena Đokić Jović – Documenta, Zagreb, Nebojša Paunović – Ured OESS-a u Zagrebu

Nakon utvrđivanja da su na raspravu pristupili svi pozvani svjedoci te da su ispunjene sve zakonske pretpostavke za održavanje glavne rasprave, sudsko vijeće je riješilo da se glavna rasprava nastavlja.

Svjedokinja Desanka Rabljenović, iz Jovca

Svjedokinja je iskazala da se ne sjeća događaja iz srpnja 1991. kada je u selo Jovac doveden zarobljeni i ranjeni hrvatski policajac.

Svjedok Mićo Kovačević, iz Šakanlija

Svjedok je iskazao da ne zna ništa o događaju iz srpnja 1991. kada je u selo Jovac doveden zarobljeni i ranjeni hrvatski policajac, jer tamo nije bio. Kada mu je predloženo da neki ljudi tvrde da je on bio tamo svjedok kategorički to negira.

Na pitanje zamjenika ŽDO, svjedok odgovara da poznaje Milana Kneževića iz Kirišnice, ali da on njemu nije pričao ništa o tom događaju, da je kasnije čuo da je netko uhvaćen, ali narod svašta priča. Na daljnje pitanje svjedok odgovara da poznaje Dragana Kosijera, ali nije tom zgodom bio s njim pred trgovinom u Jovcu, da je bio u brdu, u šumi.

Zamjenik ŽDO prigovorio je istinitosti iskaza jer smatra da svjedok ne govori sve što mu je poznato o tom događaju.

Svjedokinja Danica Knežević, iz Šakanlija

Svjedokinja je iskazala da se sjeća da je u srpnju 1991., kad se predveče vratila kući čula od Ljubice Kosijer da je taj dana vojska prošla kroz selo i da su vodili ranjenika.

Vještak dr. Stjepan Gusić, Zavod za sudsku medicinu Zagreb

Vještak je izjavio da na temelju dokumentacije u spisu: prijava činjenice smrti pok. Šefika Pezerovića sačinjena u Zavodu za sudsku medicinu nakon izvršene ekshumacije 17. i 18. travnja 2000., može samo utvrditi da je u prijavi navedeno da su uzrok smrti oštećenog moguće eksplozivne rane glave, dok nikakvih drugih podataka nema. Vještak smatra da očito nije bilo

moguće odrediti točan uzrok smrti jer se radilo o skeletiranom lešu te je stoga u dijagnozi navedena riječ *vero similit* (moguć uzrok smrti).

Daljnji dokazni prijedlozi:

Zamjenik ŽDO Sisak je predložio saslušanje svjedoka: Drago Golubovac, Slavko Grubješić, Savo Golubovac, Zoran Kejić, Evica Ćurčija.

Branitelj optuženog nema daljnjih dokaznih prijedloga, te je nakon konzultacija sa svojim branjenikom, naveo da svi predloženi svjedoci danas žive Srbiji na njemu nepoznatim adresama.

Vijeće je svojim rješenjem

- odbilo prijedlog ŽDO da se pozovu i ispitaju svjedoci Drago Golubovac, Slavko Grubješić, Savo Golubovac, Zoran Kejić, jer su okolnosti na koje se predlaže njihovo ispitivanje (selo Kuljani) već u dovoljnoj mjeri utvrđene pa se radi o nevažnom prijedlogu;

- prihvatilo prijedlog ŽDO za saslušanjem Evice Ćurčije, za koju će se utvrditi adresa na koju povremeno dolazi u RH;

- odlučilo po službenoj dužnosti pozvati svjedoka Abdulaka Perazovića, oca žrtve, na okolnost identifikacije pokojnog sina.

Slijedeća rasprava zakazana je **8. srpnja 2011.**

8. srpnja 2011. godine – nastavak dokaznog postupka

Izveštava: Milena Čalić-Jelić

Suđenje prate: Jelena Đokić Jović – Documenta, Zagreb, Nebojša Paunović – Ured OEES-a u Zagrebu

Nakon utvrđivanja da su na raspravu pristupili svi pozvani svjedoci, osim svjedokinje Evice Ćurčije, kojoj poziv nije ni uručen, te da su ispunjene sve zakonske pretpostavke za održavanje glavne rasprave, vijeće je riješilo da se glavna rasprava nastavlja.

Svjedok Abdulah Perazović

Svjedok/oštećeni, otac ubijenog, upozoren na pravo stavljanja prijedloga za ostvarivanje imovinsko-pravnog zahtjeva (čl. 318 st.3, čl. 54 st. 1.,2., 3. ZKP), izjavio je da zadržava to pravo o kojem će se izjasniti nakon konzultacije sa stručnom osobom.

Svjedok je izjavio da je njegov sin bio pripadnik policije te da je 1991. sa dvojicom kolega poslan na Dvor. Svjedok je čuo da su njegovu grupu napali pripadnici paravojskih postrojbi, da mu je sin bio prvotno ranjen, a potom ubijen. Taj događaj je poslije objavljen u novinama, u članku se spominje ime njegova sina i ime Ljubana Slavuja. Svjedok je dalje iskazao da je osobno poslije otišao ondje te se raspitivao kod seljana, predočavajući im sinovljevu sliku. Njegovo tijelo je naknadno ekshumirano i identificirano, mada svjedok ne zna da li se radila DNA analiza. Svjedok pouzdano zna da mu je sin bio ranjen u ruku, što mu je potvrdio Mravunac Mile, a isto tako i Dragica i Mate Sigur iz Struge, jer mu je Dragica pružila prvu pomoć.

Daljnji dokazni prijedlozi:

Zamjenik ŽDO Sisak predložio je saslušanje svjedoka: Mravunac Mile i Dragice Sigur. Branitelj optuženog predložio je saslušanje Zorana Kejića, Drage Golubovca, Save Golubovca i Slavka Grubješića.

Vijeće je svojim rješenjem

prihvatilo dokazne prijedlog ŽDO i branitelja za saslušanjem predloženih svjedoka za koje će se utvrditi adrese stanovanja ili adrese na koju povremeno dolaze u RH;

odlučilo po službenoj dužnosti ponovno pozvati svjedoke Dragoljuba Golubovca, Branka Kejića, Dušana Vinčića, Jovana Vinčića, Vjeku Bradara, Milana Kneževića i Dragana Kosijera.

Rješenje o produljenju pritvora

Protiv okrivljenog produljen je pritvor iz osnove u čl. 102. st.1. toč.4 ZKP-a.

Slijedeće ročišta za raspravu zakazana su za **5., 6., i 7. rujna 2011.**

05. rujna 2011. godine – nastavak dokaznog postupka
--

Izveštava: Milena Čalić-Jelić

Suđenje prate: Maja Kovačević Bošković, Građanski odbor za ljudska prava, Zagreb, Nebojša Paunović – Ured OEES-a u Zagrebu

Nakon utvrđivanja da na raspravu nisu pristupili svjedoci Zoran Kejić, Drago Golubovac i Slavko Grubješić, da je svjedokinja Sava Golubovac preminula te da su ispunjene sve zakonske pretpostavke za održavanje glavne rasprave, sudsko vijeće je riješilo da se glavna rasprava nastavlja.

Svjedokinja Dragica Sigur

Svjedokinja je izjavila da se sjeća događaja kada je jedan hrvatski policajac, za kojeg je kasnije saznala da se zove Šefik Perezović, bio teško ranjen i to u glavu s lijeve strane, a isto tako i u lijevu ruku. Ranjenog policajaca su drugi policajci unijeli u njenu kuću gdje ga je svjedokinja uz pomoć drugih previla i zaustavila daljnje krvarenje. Putem motorole pozvana je Hitna pomoć te su odvezli Perezovića s još dvojicom ranjenika iz Unčana i Struge. U vozilu hitne pomoći bio je liječnik Šipuč i jedan bolničar. Svjedokinja je izjavila da je tek poslije čula da je liječnik bio u razmjeni zarobljenika, a da su ranjenici odvedeni na Zrin, i to tek nakon što su njihova tijela tamo ekshumirana.

Uvid i čitanje materijalnih dokaza:

- prilog izvještaju potpisan po zapovjedniku Ivanu Pezeru
- zapisnik o ekshumaciji od 17. i 18. 04. 2000.
- rješenje o upisu Šefika Pezerovića u Maticu umrlih
- prijava činjenice smrti pok. Šefika Perzovića, 10.05.2000.
- foto-dokumentacija ekshumacije

Vijeće je svojim rješenjem

- odlučilo da se neće ponovno pozvati svjedoke Dragoljuba Golubovca, Branka Kejića, Dušana Vinčića, Jovana Vinčića, Vijeku Bradara, Milana Kneževića i Dragana Kosijera radi neposrednog ispitivanja;
- temeljem čl. 331 st. 2. ZKP da se iz spisa izdvoje zapisnici o ispitivanju svjedoka Dragoljuba Golubovca, Branka Kejića, Dušana Vinčića, Jovana Vinčića, Vijeke Bradara, Milana Kneževića i Dragana Kosijera, sačinjeni u istražnom postupku Kir. 637/08, od 26. studenog 2008., jer su sačinjeni protivno odredbama ZKP-a i Zakona o sudovima (zapisnike je sačinila sudska savjetnica, a isti nisu ovjereni od ovlaštenog istražnog suca).

Prigovore na navedeno rješenje stranke mogu isticati u žalbi na presudu.

Zamjenik ŽDO je u skladu s čl. 341 st.1. ZKP-a **precizirao činjenični opis optužnice**, po kojem se je optuženi Kejić izjasnio da se ne osjeća krivim.

Obrana okrivljenog Jablana Kejića

Okrivljeni Kejić je iznoseći svoju obranu izjavio da je kritične zgrade bio u kući Save Golubovca u Kuljanima, zajedno sa Grubješićem, Dragoljubom Golubovcem, Zoranom i Brankom Kejićem. U jednom trenutku u kuću je došao Dušan Vinčić te ih izvjestio da je u njegovoj štali ranjeni hrvatski vojnik. Okrivljeni je sa Zoranom Kejićem, koji je imao neku funkciju zapovjednika, otišao tamo te su zatekli vojnika s povredama glave i ruke. Okrivljeni je izjavio da mu je Zoran Kejić već tada rekao da kako okrivljenikov brat može pucati po njima, tako i on (okr.) može pucati po njihovima. Zarobljenog ranjenika su sproveli u Kirišnicu, gdje su ga okupljeni seljani tukli, a potom u Jovac. U Jovcu je grupa ljudi tukla zarobljenika, i to Mirko Ćurčija, Milenko Milković i Momčilo Buinac, a okrivljenik se iz grupe izdvojio te otišao popiti pivo, a potom je otišao kući.

Na posebna pitanja zamjenika ŽDO, okrivljeni je odgovorio da je ranjeni vojnik od Kuljana do Kirišnice hodao nevezan, a da je u Kirišnici svezan nekim električnim kabelom, da ga on nije tukao. Okrivljeni, kao pripadnik seoske straže, nije imao uniformu, već je bio u civilnoj odjeći. Na pitanja branitelja, okrivljeni je izjavio da ne zna tko je organizirao seoske straže, ali da su iste bile organizirane radi obrane njihovih kuća. Oružje su dobili od JNA, a podijelio im ga je Dušan Vinčić. Nadalje je izjavio da je cijelo vrijeme bio u Hrvatskoj te je povremeno otišao do Bosne, ali se uvijek vraćao kući. Prije dva mjeseca mu se rodilo dijete te sada ima petero malodobne djece.

Završne riječi stranaka

Zamjenik ŽDO je izjavio da u cijelosti ostaje kod navoda izmijenjene optužnice, da je kroz postupak nesporno utvrđeno da je Šefik Perezović bio ranjen u Strugi, da je vozilo hitne pomoći zaustavljeno u Kuljanima te da su svi iz vozila zarobljeni. Nije sporno da je Šefik Perzović ranjen pronađen u kući Dušana Vičića, iako se ne zna kako je došao do tamo. Iz dokaznog postupka, izjava pojedinih svjedoka jasno je da je baš okrivljeni sudjelovao u odvođenju ranjenika te njegovom maltretiranju od kojih posljedica je i preminuo na livadi u Zrinu, što dodatno potvrđuju i nalazi ekshumacije. Naročito iskazi Ljilje Maraković, Jovana Vinčića i Dragana Kosijera dokazuju da je baš Jablan Kejić postupio na način kako ga se tereti optužnicom, stoga je zamjenik ŽDO predložio da se istog oglasi krivim.

Branitelj okrivljenog je u završnom govoru izjavio da Šefik Perezović ne uživa zaštitu prema odredbama Ženevskih konvencija jer su ga tukli civili, da u dokaznom postupku nije dokazano da je okrivljenik pripadnik vojnih formacija, da je dvojbena uzrok smrti žrtve, jer iz zapisnika sa ekshumacije proizlazi da je uzrok smrti eksplozivna rana glave, a nema dokaza da mu je ozljeda nanio baš okrivljeni. Iskazi svjedoka su proturječni, pa je tako iskaz Drage Kosijera u suprotnosti sa iskazima Miće Kovačevića i Desanke Rabljenović. Obrana okrivljenog istaknula je da je zbog sudjelovanja brata u Hrvatskoj vojsci i sam okrivljenik bio u opasnosti te se nije smio izlagati niti odbiti naredbe, te da je ostalo nedokazano da li je djelovanje okrivljenika u uzročnoj vezi sa smrću oštećenika. Branitelj okrivljenog je zatražio da se temeljem načela *in dubio pro reo* donese oslobađajuća presuda. Ako sud bude drugačijeg mišljenja, branitelj se pozvao na olakotne

okolnosti na strani okrivljenog prilikom odmjeravanja kazne, osobito socijalni status, neobrazovanost, brojnu obitelj. Isto tako predlažio je ukidanje pritvora te oslobađanje od plaćanja sudskih troškova.

Objava presude

Okrivljeni Jablan Kejić proglašen je krivim što je dana 27. srpnja 1991. u Kuljanima, u štali u vlasništvu Dušana Vinčića, kao pripadnik oružanih postrojbi SAO Krajine zarobio ranjenog pripadnika MUP-a RH, te protivno odredbama čl.3. st.1. toč. 1a i čl. 4. st. 1. toč.1. Ženevskih konvencija o postupanju sa ratnim zarobljenicima, čl. 4. st.1. toč.1 i čl. 5 toč.1. i čl. 7. Dopunskog protokola Ženevskih konvencija o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba, vezao mu ruke remenom, te ga u mjestu Kirišincu u dvorištu kuće Slavke Mrkšić izudarao rukama i nogama po glavi i tijelu, pa sproveo dalje u mjesto Jovac, te su oštećenog tamo okupljeni mještani, drugi pripadnici Teritorijalne obrane SAO Krajina, zajedno sa okrivljenim udarali rukama i nogama po tijelu i glavi, te nakon pokušaja bijega oštećenog Šefika Perezovića istog vezali žicom, utrpali u prtljažnik vozila, odvezli u Čoriće, Šakanlije i Lotrine, gdje je oštećeni bio dalje udaran te je isti od zadobivenih ozljeda i preminuo te su njegovo tijelo ostavili na livadi u Zrinu,

pa je time počinio kazneno djelo protiv vrijednosti zaštićenih međunarodnim pravom – ratnim zločinom protiv ratnih zarobljenika, označeno i kažnjivo po čl. 122 OKZRH,

te se osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od sedam godina, u koje se uračunava vrijeme provedeno u pritvoru (čl. 63 st. 1. ZKP).